

Noul legalism, noua teologie și scopul lui Dumnezeu

30 iunie 2004

Gili Cârstea

În zilele noastre, multe lucruri noi polarizează masele în agitația furioasă a începutului de secol, iar în fruntea listei se află interesul tot mai mare pentru noua ordine mondială. Lucruri noi se petrec și în lumea religioasă, care speră să modeleze secolul 21 după propriul ei tipar, iar rolul ei nu este deloc neglijabil. Un mileniu de aur pe pământ nu poate fi proiectat fără conștiințe spirituale noi.

Nici biserica rămășiței nu este ocolită; n-ar fi exclus ca tocmai modelarea ei să fie interesul major al plănuitorilor globali. Ei știu bine că singura voce care s-ar putea să le strice planurile este cea care agită întreita solie din Apocalipsa 14. Vom vedea odată care au fost manevrele oculte în acest domeniu; acum doar constatăm insistența cu care biserica rămășiței este curtată spre o teologie nouă, aceea a comunității de credință, numită de teologii noștri „creștinism de bază.”

Foarte ciudat în toată această experiență este că solia acestui popor a fost acuzată ani de zile că nu poate produce altceva decât legalism. Respectul pentru legea lui Dumnezeu și interesul poporului de a o păzi au fost criticate cu perseverență de lumea creștină. Au existat și motive de critică, deoarece biserica a fost învățată prea mulți ani că mântuirea vine din păzirea legii. Noi nu doream nimic altceva decât mântuire, și am devenit astfel foarte zeloși în a ține legea, deși recunoșteam că nimeni nu o ține – nici măcar în literă, cu atât mai puțin în spirit.

Ca să repare acest neajuns, o parte a elitei teologice adventiste propune bisericii o neprihănire prin credință care nu este nimic altceva decât un nou legalism. Orice culoare ar avea el, legalismul urmărește rezolvarea unei încurcături juridice. Noi am călcat legea și trebuie să ieșim din încurcatură, spre a evita pedeapsa cuvenită. Până acum ni se spunea că trebuie să păzim poruncile. Acum noul legalism spune că trebuie doar să credem, să avem o relație cu Isus. Scopul este același, ieșirea dintr-o încurcatură juridică. Deoarece păcătosul crede în Isus și se încrede în lucrarea Lui de ștergere a păcatelor din cărțile cerești, mântuirea lui este asigurată. Legea o va păzi automat doar când va pleca spre cer. Nu contează cum trăiești aici, atâta timp cât ai credință că Isus șterge păcatele în sanctuarul ceresc.

Deși așa ceva este numit „neprihănire prin credință,” oricine cunoaște solia 1888 vede imediat că nu este altceva decât un nou legalism. Oamenilor li se garantează mântuirea pe baza unei tranzacții juridice: Isus a murit pentru tine, în locul tău. Crezi în El și ești iertat, mântuit.

Planul de mântuire nu este o tranzacție juridică. El urmărește vindecarea inimii omenești de maladia păcatului, produsă de pierderea încrederii în Dumnezeu și maniera Sa de guvernare a universului. Minciuni despre caracterul lui Dumnezeu au făcut pe îngeri să se despartă de izvorul vieții, crezând că astfel vor ajunge pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei. Din cauza aceluiași minciuni oamenii s-au despărțit de natura divină. Duhul Sfânt nu a mai locuit în inima lor. Așa a început istoria vechiului legământ.

Dumnezeu promite vindecarea acestei despărțiri, o punere la un loc a celor două naturi, așa cum a demonstrat în Hristos. Cu El s-a realizat, pentru prima oară de la căderea în păcat, scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice, locuirea lui Dumnezeu în templul inimii. Domnul Hristos a demonstrat acest scop al lui Dumnezeu, arătând că orice om, devenind părtaș de natură divină, poate trăi în neprihănire, adică poate păzi legea. Aici este vorba de vindecare, reparare, reconstruire, nu de manevre juridice prin care vinovații devin nevinovați și păcătoșii devin sfinți. Cărțile din cer, copia fidelă a caracterului nostru, nu vor arăta nimic altceva decât schimbările pe care Duhul Sfânt le face în templul inimii. Despre așa ceva vorbește neprihănirea lui Hristos. Un fascinant domeniu de cercetare, la care ești invitat, deoarece ești preaiubit și scump.

Astăzi am publicat un articol al lui Herbert E. Douglass în care numele lui Dumnezeu este onorat prin lumina pe care o aruncă asupra evangheliei veșnice.
